

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **O., a. s.**, so sídlom v B., zastúpeného Mgr. M. K., advokátom so sídlom v B., proti odporcovi **Ing. P. J.**, bývajúcemu vo V., zastúpenému JUDr. J. B., advokátkou so sídlom v P., **o 9 793 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 5 C 109/2007, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 29. januára 2009 sp. zn. 19 Co 255/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania 36,58 € k rukám Mgr. M. K. do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prievidza rozsudkom zo 16. júla 2008 č. k. 5 C 109/2007 – 152 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 9 793 Sk s 0,05 % denným úrokom z omeškania od 29. 7. 2004 do zaplatenia a náhradu trov konania 6 988 Sk na účet právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Mal za nepochybné, že účastníci uzatvorili zmluvu podľa § 43 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách, ktorej súčasťou sú Všeobecné podmienky a podľa ktorej je odporca oprávnený využívať služby poskytované navrhovateľom a súčasne povinný uhrádzať faktúry vystavené za využívané služby. Faktúry za obdobie od 9. 3. 2004 do 10. 5. 2004 uhradil odporca len čiastočne s odôvodnením, že aj služby mu boli poskytnuté za toto obdobie len čiastočne. Reklamácia však bola vyhodnotená ako nedôvodná. Za neopodstatnené považoval aj námietky odporcu týkajúce sa roamingových hovorov uskutočnených z Jordánska. Potom riadnym neuhradením faktúr došlo k porušeniu zmluvných podmienok odporcom (čl. 4 bod 2 dodatku k zmluve), z ktorého

dôvodu má navrhovateľ nárok aj na zaplatenie zmluvnej pokuty (čl. 6 bod 1 dodatku k zmluve) vo výške zodpovedajúcej zľave z kúpnej ceny mobilného telefónu, t. j. v sume 8 800 Sk. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa časti V čl. 2 bodu 8 Všeobecných podmienok a o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 29. januára 2009 sp. zn. 19 Co 255/2008 na odvolanie odporcu rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal. V plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa a odôvodnením jeho rozhodnutia, na ktoré v podrobnostiach poukázal. Konštatoval, že vzťah medzi účastníkmi je založený zmluvou o pripojení podľa § 43 zákona č. 195/200 Z. z. o telekomunikáciách z 29. 5. 2002. Ide o zmluvný vzťah, kde na strane oboch účastníkov existuje autonómia rozhodnutia uzavrieť alebo neuzavrieť zmluvu určitého obsahu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné podmienky na poskytovanie verejnej telefónnej služby. Zmluva je dvojstranným právnym úkonom, ktorým sa navrhovateľ zaväzuje užívateľovi pripojiť alebo umožniť pripojenie SIM kariet na mobilnú telekomunikačnú sieť a poskytovať s tým súvisiace služby a užívateľ sa zaväzuje platiť cenu za pripojenie a poskytovanie dohodnutých služieb. Voľba obsahu zmluvy je limitovaná typom ekonomického záujmu oboch účastníkov na uzavretí zmluvy s tým, že obsah zmluvy musí byť v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku pozostávajúceho z poplatkov za odpojenie, znovupripojenie, zaslané upomienky a zmluvnú pokutu, bolo treba sa zaoberať tým, či navrhovateľ vystavil dôvodne faktúry za služby v prospech odporcu. Správnosť spornej fakturácie týkajúcej sa tzv. roamingových hovorov za dané obdobie, keď bol odporca v Jordánsku, nebola spochybnená. Navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si trovy neuplatnil (§ 151 O. s. p.).

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie odporca. Jeho prípustnosť vyvodzoval z § 237 písm. f/ O. s. p. Žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a nesprávne právne posúdenie veci. Bol toho názoru, že navrhovateľ sa nemôže domáhať zaplatenia za poskytnuté služby len na základe vystavenej faktúry. Túto môže vystaviť len v rozsahu poskytnutých služieb, v súlade so zmluvne dohodnutými podmienkami. Poskytnutie mu služieb v rozsahu a spôsobom upraveným v zákone navrhovateľ nepreukázal.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odporcu ako neprípustné odmietnuť. Uplatnil si trovy dovolacieho konania spočívajúce v trovách právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby a to prevzatie zastúpenia a vyjadrenie k dovolaniu, spolu 73,16 € (2 x 24,90 €, 19 % DPH 9,46 €, režijný paušál 6,95 €).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O. s. p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovolaním odporcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchýlil. Je teda zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok podľa citovaného zákonného ustanovenia dovolanie nepripúšťa. Napokon z ustanovenia § 238 ods. 5 O. s. p. je zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje znaky rozhodnutia, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, keďže ide o vec, v ktorej bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom trojnásobok minimálnej mzdy (na určenie minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania návrhu na prvostupňovom súde).

So zreteľom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p.

(§ 242 ods. 1 O. s. p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. (t. j. či v danej veci nejde o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Vzhľadom na odporcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti jeho tvrdenia, že postupom odvolacieho súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

K odňatiu možnosti odporcu konať pred súdom malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

Podľa § 214 ods. 1 O. s. p. (účinného od 15. 10. 2008) na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu pojednávanie vždy, ak a) je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b) súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa ods. 2 v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania.

Z dikcie citovaného zákonného ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. vyplýva, kedy odvolací súd nemôže rozhodnúť bez pojednávania.

V predmetnej veci je zrejmé, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a mal za to, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci a z neho vyvodil aj správny právny záver. Súd prvého stupňa rozhodol na pojednávaní a v danej veci nejde o verejný záujem, keďže nejde o veci týkajúce sa v rôznych súvislostiach väčšieho okruhu osôb, napr. spory týkajúce sa územného celku sídliska a pod. Dohovor o ľudských právach a základných slobodách nevyžaduje a ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nemožno vyvodit', že by sa malo na všetkých stupňoch súdov pojednávanie vykonávať verejne. Ak potom odvolací súd rozhodol bez pojednávania, neodňal účastníkom ich možnosť konať pred súdom. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd zachoval aj postup v zmysle § 156 ods. 3 O. s. p.

V dovolaní odporca namieta aj to, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), čo je síce relevantný dovolací dôvod, ale sám osebe prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku a nezakladala by prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd vec správne právne posúdil prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Z uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie odporcu je neprípustné. Preto jeho dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je dovolanie neprípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania z procesných dôvodov sa nezaoberal vecnou správnosťou skutkových a právnych záverov, na ktorých založil odvolací súd svoje rozhodnutie.

V dovolacom konaní procesne úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Navrhovateľ v dovolacom konaní podal návrh na ich náhradu a trovy dovolacieho konania vyčíslil vo vyjadrení k dovolaniu. Dovolací súd mu priznal náhradu trov,

spočívajúcu v odmene advokáta Mgr. M. K. za jeden úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním písomného vyjadrenia navrhovateľa k dovolaniu (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Pri výpočte náhrady trov dovolacieho konania vychádzal dovolací súd z tarifnej odmeny 24,90 €, čo s 19 % DPH (4,73 €) a režijným paušálom (6,95 €) predstavuje spolu 36,58 € .

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 16. júla 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: